

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 9-én, pünkösd 2. napján.

Péter első levele 1. rész 12. verse: „Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.”

Kedves Testvéreim!

Olyan kifejezések hangzottak el itt most, hogy mindegyikről órákat lehetne beszélni. Kijelentés. Prédikálás. Menny. Szentlélek. Angyalok. Ráadásul mindegyik olyan, amelyiket a hétköznapiakban nem használunk. Még talán a prédikációt emlegetjük, amikor valaki egy kicsit hosszabban mondja el a tudnivalókat, és felsóhajtunk, talán csak magunkban, hogy már megint mit prédikál nekem. A többi kifejezés viszont teljesen idegen a hétköznapijainktól.

Pontosan ez a nehézségünk a pünkösd ünnepével. Azt érezzük, hogy teljesen idegen a hétköznapioktól. Ugyan hol jelenik meg a Szentlélek? Miként vesszük észre? Mi az, hogy belső vezetése Istennek? A kérdéseket pedig nagyon sokáig folytathatjuk. Összességében az a kérdésünk, hogy miként tapasztaljuk meg azt, hogy a Szentlélek eljött hozzánk?

„Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.” Ebben az igeszakaszban ugyan szó van a Szentlélekről, de nincsenek lángnyelvek, mint az első pünkösd alkalmával. Nem zúg a szél, nem rendül meg a hely. Ha nincsenek meg ezek a jól látható jelek, akkor nincs is itt a Lélek? Feltehetjük azt a kérdést is, hogyha nincsenek ugyanazok a kísérő jelenségek, mint az első pünkösd napján, akkor nem is munkálkodik bennünk? Hogyha nem rázza meg fizikailag az életemet, a testemet, akkor nem kaptam meg a Szentlelket?

Péter apostol a Szentlélekről azt írta, hogy a mennyből küldött Lélek. Ez a kifejezés pedig nagyon röviden meghatározza, hogy Kitől érkezett, hogy honnan érkezett.

Leegyszerűsítve mindezt, elmondhatjuk, hogy a Szentlélek Isten ajándéka. Vagyis nem mi döntünk arról, hogy mikor kapjuk meg, és azt sem, hogy kik kapják meg. Nem a mi kezünkben van Isten Lelke. Ez azt is jelenti, hogy mi áldást mondhatunk, de a Szentlelket nem oszthatjuk. Talán ismét csak leegyszerűsítve azt mondhatom, hogy nem a mienk, és nem mi rendelkezünk felette.

Van a Bibliában egy történet egy Simon nevű emberről, aki varázsló volt. Miután azonban megismerte az evangéliumot, akkor ő is csatlakozott a keresztyénekhez. Megérkezett a gyülekezetbe Péter és János apostol is, és amikor a kezüket rátették az emberekre, akkor azok megkapták a Szentlélek ajándékát. Simon látta, hogy ez mekkora hatalom, és pénzt ajánlott fel az apostoloknak, hogy neki is tanítsák meg, hogy ez az egész hogyan működik. Péter aztán elmondta Simon mágusnak, hogy ez nem vehető meg pénzen, mert ez Isten ajándéka.

Ha pedig ajándék, akkor egyrészt nem mi döntjük el, hogy ki kapja, hanem azt sem, hogy mikor érkezik el a Szentlélek hozzánk. Nem olyan ez, mint a születésnap ajándék, hogy tudjuk, azt azon a napon kapjuk, amikor születtünk. A karácsonyi ajándék sem lesz meglepetés, hiszen december 24-én kapjuk meg. Ahhoz tudom hasonlítani, mint amikor a feleségemnek virágot veszek. Annyira kiszámíthatatlan, hogy ez mikor történik, hogy mindig nagyon örül neki, amikor éppen kap tőlem.

Isten Szentlelkének az elérése ilyen. Nem tudjuk, hogy mikor kapjuk. Miért jó ez így? Azért, mert mindig örülni fogunk annak, amikor segít.

„Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.” A következő kérdéskör, ami megfogalmazódhat bennünk, hogy ha nincsenek külső jelei annak, hogy a mennyből megérkezett a Szentlélek, akkor miből tudjuk, hogy megkaptuk? Abból, hogy látjuk az életünkön megjelenni a Szentlélek jeleit. Azt hallottuk, hogy szolgálunk azzal, amiről a mennyből kapott Szentlélek által prédikálnak. Miről szólt ez a prédikáció?

Arról, amibe az angyalok is vágyakoznak beletekinteni. Van egy játék, amikor egy edénybe beteszünk valamit, majd leterítünk, és megkérjük az első kisgyereket egy csoportból, hogy menjen oda, hajtsa fel a terítőt, nézzen bele, de nem árulhatja el, hogy mi van benne. A kisgyerek megteszi, amire kértük, majd

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 9-én, pünkösd 2. napján.

odamegy a helyéhez, és leül. Aztán megkérünk egy második kisgyereket, ő is odamegy, belenéz az edénybe, majd visszaül a helyére. Ugyanígy tesz a harmadik, majd a negyedik kisgyerek is. Aki pedig még nem nézhetett bele, abban egyre növekszik a vágyakozás, hogy belenézhesen az edénybe. Valami ilyen az, amit az angyalok is éreznek. Isten az Ő Szentlelkét adja, és sok ajándéka jelenik meg az emberek életében. Ezek pedig olyan ajándékok, hogy még az angyalok is vágyakoznak rá.

Felvetődött bennem a kérdés, hogy vajon mi miért nem vágyunk ezekre? Miért nem tartjuk fontosnak, hogy amiről kijelentést kapunk, amikkel szolgálunk, azt megismerjük, és az életünk része legyen? Miért nem akarjuk megismerni a mennyből küldött Szentlélek ajándékait?

Vannak ugyanis Isten Lelkének állandó ajándékai. Ezek azok, amiket úgy hívunk, hogy a Lélek gyümölcsei. Nem fogok mindegyikről beszélni, de a felsorolást nem baj, ha halljuk. Szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az első a szeretet. Nem a felszínes, nem az elmúló, hanem az örök, amelyikről Pál apostol is azt írta, hogy soha el nem múlik. Az a szeretet, amelyik a szeretet-himnusz szerint mindent elfedez, amelyik mindent eltűr. Az a szeretet a Lélek ajándéka, amelyik megfűszerezi az életünket.

Ismerjük a Só című népmesét. Egyszer a király megkérdezte a lányait, hogy melyikük mennyire szereti. Az egyik úgy válaszolt, mint a galamb a tiszta búzát. A második azt mondta, hogy úgy szereti, mint forró nyári melegben a szellőt. A harmadik királylány pedig azt válaszolta, hogy annyira szereti az édesapját, mint az emberek a sót. A király megharagudott a lányára, és el is űzte otthonról. Egy alkalommal azonban a király vendégségbe ment a szomszéd királyhoz, akinek a legkisebb királylány lett a felesége. Megparancsolták, hogy a király csak olyan ételt kaphat, amiben nincsen semmi só. Az ebéd végére rájött, hogy valóban nagyon szereti a sót, mert nélküle semmi íze nincsen az ételnek. Az Istentől jövő, soha el nem múló szeretet olyan fűszer, ami mindennek megadja az ízét.

Amibe az angyalok is vágnak beletekinteni, az az öröm. Ami szintén a Szentlélek jelenlétére utal. Ez nem a vidámság, ami egy poén elhangzása után van, hanem folyamatos, belső öröm. Nem annak örülök, ami körülvesz, hanem annak, amit Isten nekem kijelentett. Sok olyan embert ismerek, aki idős korára eljutott oda, hogy ami nem Istenhez viszi közel, az nem is érdekli. Meg van az életükben, hogy mi a legértékesebb, és afelé vágyódnak.

A Szentlélek ajándéka ugyanis az a vágyódás is, hogy mindig a legnagyobbat, legszebbet, legtökéletesebbet kaphassuk meg. Nem külső dolgokban, hanem a belső, lelki dolgokban. Nem az lesz a kérdés, hogy mienk-e a legdrágább sportautó, vagy telefon, vagy bármilyen más eszköz, hanem az, hogy mi tudunk-e a leginkább Krisztus szerint élni? Meg tudjuk-e valósítani azt, hogy nem csak azokat szeretjük, akik minket szeretnek, hanem szeretjük még az ellenségünket is? Meg tudjuk-e valósítani azt, hogy nem csak akkor van türelmünk, amikor minden rendben van, hanem akkor is, amikor nehézségeket kell hordoznunk, amikor fájdalmak érnek minket, amikor szenvedünk? Ha tudunk igazán a mennyből érkező Szentlélek ajándékaival élni, akkor mindezek megjelennek z életünkben.

Egyetlen kérdésünk maradt: az enyém lett már a mennyei Szentlélek ajándéka?

Ámen!